

— Δὲν ἔχουμε ἀλεπούδες στὸ νησί μας, τίποτε
ἀλλὰ ζ'λάπια μπορεῖ ν'ἄχουμε, εἶπεν ἀπτόητος
ἡ Γηρακῶ.

Τέλος, ἐψώνησεν, ὡς εἶπομεν, ὀλίγα πράγ-
ματα, διὰ νὰ καλοπιάσῃ τὸ ἀνδρόγυνον, ἀνέ-
λαβε τὸ κοφίνι τῆς, ἔκαμεν ἓνα σταυρὸν, κ'

ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν της πρὸς δυσμὰς κατὰ τὸ
βουνόν. Ὁ ἥλιος ἦτο ψηλὰ ἤδη, ἀλλ' αὐτὴ τὸν
εἶχεν ἐξόπισθεν, κ' ἔφευγεν ἀνερχομένη τὸν
ἀνήφορον μὲ γοργὸν βῆμα.

Ἀκολουθεῖ

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΥΝΝΕΦΟΥ ΔΑΚΡΥ

Μὲς στὴ γαλάζιαν ἀντηλιά σέ εἶδε θαμπὸ τὸ μάτι
κἂν σύννεφο κἂν φάντασμα κόρης λευκὸ νὰ βγαίνῃς·
κι ὅλοι γαμποὶ τῆς νύφης μας τῆς πολυγυρεμένης
τὸ καταπόδι σου πετοῦν στοῦ νοῦ τῆ φρεναπάτη.

Παίρνουν τὴ στράτα τοῦ βουνοῦ τ' ὀλόρθο μονοπάτι
ποῦ στὴν κορφὴ του ραϊδινὴ παρθένα τοὺς προσμένεις,
κι ὅλους μ' ἐλπίδα πῶς θὰ βροῦν στὸ πλάγι σου τοὺς δένεις
τῆς κούνιας τὴν ἀγνότητα στὸ νηφικὸ κρεβάτι.

Μά εἶδαν κι ἀπόειδαν οἱ ξανθοὶ κι ὅλοι γυρνόντας πίσω,
μόνος μου ἐγὼ μένω ὁ χλωμὸς ποῦ ξέρω ν' ἀγαπήσω
ἓνα ἡσκιο, κάποιο σύννεφο, τῶναιρο ποῦ δὲ φτίνω.

Καὶ σὺ, σὰ νὰ συμπόνεσες γιὰ τὸν τρελλό μου πόθο,
σκοτεινιάσες:— Στὴν ὄψη μου τὴν φλογισμένη ἐπάνω
θερομὸς δακρύων σταλαγμοὺς νὰ μὲ ραντίζῃς νοιώθω.

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

